

Helge Tang, i ca. 1985
23.7.1928-17.7.2001

Afdøde Helge Tang Pedersen var forfatter til serien "Af en dansk jazzmands erindringer" og det første afsnit kom i bladet "JAZZ parade"s udgave, Vol. 8, nr. 1 i januar-februar, 1958. Serien fortsatte i de følgende numre, og omfattede i alt 10 afsnit.

Mange vil sikker med stor glæde genlæse Helges kreative skrivelser, som også indeholder nogle af hans tegninger, bl.a. den i afsnit 7. De, der læser erindringerne for første gang, vil om ikke andet, få sig et godt grin.

*Serien bringes her med venlig tilladelse af Helges enke,
Jytte Tang Pedersen.*

AARG. 8 JANUAR-FEBRUAR 1958 NR. 1

Af en dansk jazzmands erindringer

fortalt til Helge Tang.

Enhver lighed med nulevende personer er ikke helt tilfældig.

Måske var det vindens kødløse fingerspil på telefonråde, der først bragte mig jazzen nær. Jeg ved det ærligt talt ikke. Måske kom det først til mig, da jeg som to-årig kom til Esbjerg, og omtrent fik Fanø-konernes vemodige og særprægede klagesange ind med modernælken. Min mor var ugift, men alligevel har min søster og jeg aldrig manglet noget. Min mor var uforlignelig til at lave mad - jeg glemmer aldrig hendes røde pølser og kartoffelsalat, men ingen kunne dog lave kartoffelsalat som min søster. I ingen af de provinsbyer, der siden har tiljuble mig, har jeg smagt røde pølser og kartoffelsalat, som min mor lavede dem. Hun brugte laurbærblade...

Der begyndte det! "Saml dig mange af dem, min dreng", sagde hun. "Lav dig et leje af dem". "Hvordan", spurgte jeg. "Bliv som de store. Lær af dem". Tavst traskede jeg op og ned ad de regnvåde moler, medens min mor talte priser med fiskerne.

Afsnit I

Jeg forstod ikke helt, hvilke priser, det drejede sig om, for vi fik aldrig fisk hjemme.

Her i Esbjerg, denne hektisk summende havneby med en evig blandet stank af sildeolie og hjemmebrændt tørvebrændevin, mødtes den tyske tangomusik og den engelske vals med stålwirens slatne svirpen over rustne taljehjul. Der har altid været noget specielt over musikken fra Esbjerg, der senere skulle blive et nationalt klenodie, bl.a. gennem den store klarinettist *Tobias Fuldrig*, som jeg hørte første gang spillende med sit orkester - band hed det dengang - fra en lastvogn nær havnen. Det var under den store priskrig mellem vaskemidlerne PALO og VERSIL, og naturligvis vandt Fuldrigs orkester overlegent over det konkurrerende orkester på den anden lastvogn. Senere fik jeg at vide, at sejren skyldtes at trombonisten på bag-smækken ved et uheld havde fået udstødningsslangen fra vognen ind i trækket.

Jeg fik ved denne lejlighed at vide, at Tobias Fuldrig jævnligt spillede med sit orkester i en barak ved kajen. Min mor havde forbudt mig at gå ud, når hun var på arbejdet, så jeg havde aldrig lejlighed til at komme nogen steder om aftenen. Alligevel sneg jeg mig ud til barakken en aften, og stående mellem nogle kasser sild, hørte jeg de sprøde og fine toner fra Fuldrigs klarinet, der med en *timbre*, der bevægede mit unge, milieuskadede hjerte, fik mig til at liste ind i barakken. Der stod den store Fuldrig selv i skæret af en svagt lysende petroleums lampe. Denne mand overkom det utrolige. Han levede egentlig af at spille badminton, men havde samtidig dengang en

jazzklub i København som hobby. Endvidere skrev han hver uge i et dagbladstillæg PYT, hvor han havde en spalte, der hed "Jazzpåpæren". Denne mand ville jeg følge!

Jeg løb hjem, hvor min mor var gået i seng med en nedgroet negl. Hun sov. Jeg tog hendes sommergarderobe, som hun alligevel ikke ville savne foreløbig ud af mølposerne og stampede den næste dag i den hensigt at købe en Albert-klarinet af samme type som Fuldrigs. Denne kriminelle handling bragte ikke det forventede resultat, men i stedet blev en anden af mine drømme opfyldt: Jeg kom på opdragelsesanstalt. Allerede ved mit første bekendtskab med jazzen havde jeg næret dette ønske, f.eks. skød jeg en gang en gammel dame i nakken med en hundepistol, men hun var desværre døv. Lige meget, hvor skrappe mine numre var, mislykkedes de. Engang vendte jeg seks lagkager i en bagerforretning, for som jeg sagde til indehaveren, da han dunkede mit hoved i frostpladen, "jeg vidste de ikke var med makronbund".

På opdragelsesanstalten lykkedes det mig hurtigt at komme ind i orkestret. Lederen, som blev glad for mine musikalske evner, forstod ikke helt min store

beundring for Tobias Fuldrig, da han helst ville have mig til at spille uddrag fra "Danmarks Melodibog". Jeg føjede ham af og til i hans ønske, og dette i forbindelse med min gode opførsel gjorde, at jeg fire måneder efter slap ud - og med mig havde jeg en kasseret klarinet indpakket i avispapir. Den blev dog hurtig i orden takket være en ventil-slibning på et derværende autoværksted.

Det var en stor sorg for mig at erfare, at Fuldrigs orkester ikke mere spillede i Esbjerg. Adskillige razzia'er havde gjort havne kvarteret usikkert, og byrådet havde stemt for komplet lukning og nedrivning af hele barakkvarteret. Derfor havde Fuldrig forladt byen og spillede nu på en flodbåd i fast rutefart på Omme Å mellem Tarm og Jelling. Her mødte jeg ham på vej til et nyt og bedre betalt engagement på en Gudenå-damper. Jeg spurgte om lov til at aflægge en prøve, og han pegede blot på Jelling stenene og hvædede: "Spil fra bladet, knægt". De sælsomme runer hidsede mig op til en præstation, der indbragte mig orkestrets udelte bifald. Jeg var *deres* mand.

Det var ikke meget, jeg kunne spille i begyndelsen. Jeg spillede den kromatiske skala fra begyndelsen til slutningen, medens Tobias havde den ulig sværere opgave at spille den fra slutningen til begyndelsen samtidig. Vor trommeslager *Willy Snøftike* slog nogle gevaldige slag på bækkenet, hver

gang vi mødtes et sted, hvor der opstod disharmonier. Vi havde flere gode publikumsnumre på vort righoldige repertoire. Således kan jeg nævne "At the hus-band ball", "Jeg fandt et nyt spædbarn" og "Farvel til Store-Vejle". Alt det var jo nyt på de kanter.

Vi nåede de store søer ved Silkeborg. Der mødte jeg for første gang den store *Johan Vanrick*, vel nok den største musiker, jeg har hørt. Han spillede også klarinet. Hans far havde tjent en formue på at bygge offentlige nødtørftshuse, og Johan kunne have gjort karriere indenfor branchen, idet hans far havde tilbudt ham at passe lager med latrinspande, men det var ikke noget for ham. Han havde prøvet, men de brusende cisterner syntes for ham at lyde som bifaldet fra et tusindtalligt publikum - det eneste bifald, han siden har erindret. Han tog det dengang som et varsel og fulgte jazzen.

Efter en række solide succes'er i de store å-byer kom vi til Randers, hvor jeg mødte en af de store pianister, *Adrenalin Benzin*. Da han havde ry for at skaffe sit orkester toppriser gennem metoder, der var ligeså amerikanske som musikken, brød jeg med Fuldrig og fulgte med Benzin til København, hvor han netop havde fået engagement i en jazzklub ved navn "Apartre". Ved min ankomst til København havde Adrenalin arrangeret et pressemøde mellem de københavnske musikjournalister og mig.

Fortsættes

MASSER
AF
MODERNE

jazznyheder i

DIPLOM *Radio*

— stedet hvor jazzfans mødes.

Vesterbrogade 94 . København V.

EVA 4570

PAPA BUE'S ORKESTER takker for den strålende afskeds-session den 25. januar og ønsker alle sine tilhørere et hjerteligt gensyn til november.

Afsnit 2

Der var kyndige penne som *Skit Seller* fra ABC, et blad, der fortrinsvis blev læst af folk, der ikke var nået længere i alfabetet, *Hans Peder Jørgensen* fra det sobre eftermiddagsblad "Ekstremladet", samt *Bent Helium* fra "Herligste Vidende", der altid havde behandlet vor musik meget konservativt. Sidst, men ikke mindst må jeg nævne *Eric Whiteman* fra "Deformation". Han arbejdede ved siden af på en bog, han kaldte: "Fremmedord er min hobby". Pressemødet forløb i den sædvanlige stil: Alle affyrede samtidig en masse spørgsmål vedrørende musikken, dens obscure oprindelse, mine idoler, etc. Stor var min forbavselse, da jeg næste dag under overskrifter som "Jazzmand i træsko", "I barakmusikkens skygge" og "Han drikker stadig sodavand" udelukkende læste om min påklædning og spisevaner, samt at jeg ofte modtog op til 600 breve om måneden fra jyske beundrere, plus at jeg selv valgte mine slips. Efter dette forbløffende resultat lærte jeg at være varsom med mine offentlige udtalelser.

Den første aften jeg stillede i "Apartre", var i en lejet smoking. Let forvirret modtog jeg af dørvogteren den oplysning, at natklubben "Laos Segas" først åbnede efter midnat. Da jeg kom ind i lokalet, vakte mit antræk stor bestyrtelse - hænderne røg op over hovederne og rettede ved rullekraverne på de islandske trøjer, flere piger strammede hestehalerne og slog lektiebøgerne i, og jeg hørte flere steder en undertrykt fnisen. Først nu så jeg, hvorledes resten af orkestret var påklædt, og der blev rokket ved min tro på Adrenalins indtjeningsmuligheder. Standardpåkledningen, der i øvrigt var udstrakt til resten af lokalet, bestod af grove vamse, blå cowboybukser og hvide gummisko. Et andet karakteristisk træk var de mange pudsige hårvækster i medlemmernes under ansigter. Det nikotingule slam fra tobaksosen blandet med dansegulvets støv havde aflejret sig i de tænksomme furer i de barske fjortenårige ansigter. I et hjørne bemærkede jeg en ældre herre, der sad og gjorde notater, medens han ivrigt talte med en 3-4 af de unge mennesker. Efter et nummer spurgte jeg Adrenalin: "Hvem er det ældre medlem?" Han er ikke medlem. Kender du ikke den berømte filmforfatter *Johannes Rallen*. Han er nok inde for at samle stof til en ny kassesukses. Han giver op til to sodavand for et rigtigt smart udtryk, men så får han også forfatterrettighederne".

De dansende var et kapitel for sig. Hvadenten vi spillede hurtige eller langsomme numre, hængte de sløvt over hinanden; når de viste lidt aktivitet i dansen, var det mærkværdigvis ikke med benene, men med apatiske armløftninger og umærkelige

vendinger af tyggegummiet. Dansebevægelserne var så små, at der på et tidspunkt havde været tale om at nummerere parketgulvets staver, således at parrene kunne abonnere på de enkelte brædder.

København var centret for jazzen i Danmark, og jeg var midt i dette center. Det var et hektisk liv - fuldt af øl, fuldt af kvinder og fuldt af fulde musikere. De fleste spillede vor musik, men der var dog nogle enkelte elementer, der forsøgte at skabe begrebsforvirring - det kaldte vi det i hvert fald den gang - ved at spille en mærkværdig form for musik, der unddrog sig almindelig bedømmelse gennem et sæt spilleregler, der gik fuldstændig på tværs af vor tillærte logik. Det latterlige udenlandske navn for stilen, *blop*, er vist tilstrækkeligt til at karakterisere bevægelsen. Jeg blev i øvrigt hurtigt præsenteret for en udløber af blop-bevægelsen, idet jeg en aften i en pause sad og hængte i et hjørne. Jeg var i sløjt humør over et eller andet, jeg ikke husker. En ung fyr kom hen til mig. Han viste tydeligt gennem sin påklædning, at han ikke hørte hjemme i klubben. For det første var hans hår redt tilbage, og han havde kravetøj og jakke på. Foruden han var glatbarberet. Jeg var ikke eet sekund i tvivl om, at han var tilhænger af blop-stilen.

Ved hans åbningsbemærkning: "Du ser ikke videre frisk og oplagt ud", kom jeg til at tænke på en annonce for midler mod dårlig ånde, men det var ikke der, han ville hen. Han trak mig i ærmet med en mine af fortrolighed. Jeg bemærkede spidsen af en kanyle i hans brystlomme, da han sagde: "Prøv et skud, kammerat". Jeg gloede vantro på ham. "Det koster ikke noget", tilføjede han hurtigt. "Er du gal, mand", sagde jeg, "du ved sgu, jeg spiller traditionel musik, og vi drikker kun øl eller brændevin. Se hellere at komme ud, ellers tilkalder jeg formanden".

Denne kom netop slentrende gennem det tilrøgede lokale, og den utiltalende karl fortrak. Formanden, *Anders Sadolin*, var en stor skikkelse indenfor det danske jazzliv. Han blev af mange betragtet som en gud, men kunne selv godt lide at titulere sig matros, fordi han som dreng havde været konduktør på Havnens Motorfærge. Hans afsked fra dette befordringsmiddel blev fra skipperens side motiveret med, at han ikke havde råd til at beholde ham, fordi vandet var steget. Under en hvileløs tid i land udførte han bl.a. geniale arkitekttegnede udkast til billardkugler. Han fik den imidlertid aldrig afleveret, fordi der stod en lang kø udenfor patentkontoret. Han længtes dog stadig efter søen, og under en af sine gåture langs havnen, kom han tilfældigvis forbi en barak, hvor en nystartet jazzklub havde til huse. Indgangen var blokeret af et enormt, bølgende slagsmål. Aldrig havde nogen jazzklub, så hurtigt fået så mange med-

lemmer, som da Sadolin kastede sin fulde vægt imod de stridende og formelig pressede dem ind i lokalet. Som tak for denne dåd fik han tildelt stillingen som dørvogter. Gradvis havde han arbejdet sig op og stod i dag som formand for byens driftigste jazzklub. Han kom nu hen til mig og bød på en bajer. Vi faldt i snak, og jeg fandt hurtigt ud

af, at her var en mand med mange projekter. Under vor samtale blev vi gentagne gange afbrudt af journalister fra såvel dag- som skoleblade. Sadolin vinkede dem alle af, og da jeg fortalte ham om mine fortrædeligheder med pressen, svarede han djærvt: "Jeg la'r mig aldrig interviewe".

CLUB MONTMARTRE

DAHLERUPSGADE 5 . BY 8015

Mandag: lukket indtil videre.

Tirsdag kl. 20—24: Adrian Bentzons Jazzband.

Onsdag kl. 20—24: Max Brüel—Jørgen Ryg Kvintet med Hans Henrik Ley, Erik Moseholm & William Schiøpffe.

Torsdag kl. 20—24: Henrik Johansens Jazzband.

Freitag kl. 20—24: Adrian Bentzons Jazzband.

Lørdag kl. 20—24: Gunnar Jonssons orkester.

Søndag kl. 16—24: Ole Karns orkester & Rågeleje Jazz.

Årskontingent kr. 5.00. Entré: medlemmer kr. 2.50, gæster kr. 3.50 — lørdag henholdsvis kr. 3.— og 4.—. Medlemmer, der kun ønsker at komme til de moderne aftener om onsdagen, kan løse specielt medlemskort til kr. 1.— årligt.

Hvert medlem kan, når der er plads til det, medtage een personlig bekendt som sin gæst.

Indmeldelse, oplysning og sekretariat: BYen 8015. Klubtelefon (20—24): BYen 35.416. Formanden privat: BYen 1325.

Vi gør opmærksom på, at klubben foruden kæmpearrangementet i ODD FELLOW PALÆET (se bagsiden) holder åbent alle påskedagene med normalt program, idet vi dog

SKÆRTORS DAG & LANGFREDAG

holder åbent til kl. 2-3-4 stykker, og billetpriserne for disse to aftener er kr. 4.— for medlemmer og kr. 6.— for gæster.

Påskelørdag: kl. 20—24 — normal lørdagsentré.

Søndag d. 6. april — (påskesøndag) er klubben kun åben til kl. 20!!!! Derefter går det løs i ODD-FELLOW PALÆET.

På gensyn i

CLUB MONTMARTRE

ANNONCER:

JAZZ PÅ KLAVER? Det lærer De hos Kjeld Jørgensen (Rågeleje Jazz). Pris 30 kr. om måneden for en fuld time pr. uge. Henv.: ØBro 8005 eller i Club MONTMARTRE hver søndag.

OBS! Til start af helt nyt N.O. Band søges nogle unge amatører. Interesserede bedes ringe ØBro 4556 y, hverdage efter kl. 18 samt hele week-end'en.

NYSTARTET N.O. BAND søger kontakt med trommeslager og banjospiller. Henv.: Mølsgaard, TRia 314 efter kl. 18.

UNDERVISNING I TROMBONE efter bechiffnings-systemet. Henv.: »Papa« Benny Nielsen, EVa 2300 mellem kl. 17—19.

New Heaven jazzklub

er flyttet til

Restaurant Thies

Halmtorvet 19

Årskontingent kr. 2.50

Indmeldelse DIPLOM, Vesterbrogade 94, EVa 4570

Besøg Østerbros jazzcenter . .

NEW ORLEANS

Taasingegade 51, København Ø . RYvang 8780

NORGRAN
OKTAV
ROOST
DOT
INDGANG
STORYVILLE
COMMODORE

Alle disse mærker

kan høres og købes

Borups allé 111
FAZZAN 4321

Specialforretning for grammofonplader

Afsnit 3

Min samtale med Sadolin varede desværre ikke så længe, fordi jeg skulle op og spille videre, medens han skulle passe sit formandshverv. Mit dårlige humør vedvarede, og jeg nåede den aften ikke op til min sædvanlige standard. Alligevel kom en yngre mand, der præsenterede sig som *Arne Svingsson*, hen til mig og roste mit spil i vendinger, der næsten fik mig til at rødme. Han inviterede mig til en pladeaften i sit hjem. Jeg lovede at komme på min første friaften.

Det blev en besynderlig oplevelse; jeg kom lidt halvsent og dumpede ned i et teselskab, der bestod af henimod ti mennesker af den kategori, man nutildags kalder pladeegnere. Alle sad bøjet over en tyk, sort bog, de kaldte "Bibelen". Det var et værk, der indeholdt de mest mærkværdige oplysninger om alle jazzplader fra hele verden. I baggrunden kværnede en grammofoon løs, medens man var midt i en hidsig diskussion om, hvem der lukker studiedøren på Armstrongs "Squeeze Me". Jeg blev ikke det ringeste forundret over, at disse mennesker, der alle havde pragtfulde samlinger med noget af den allerbedste jazzmusik, overhovedet ikke gik op i musikken. Hver gang en plade blev lagt på, råbte en eller anden efter bare to strofer: "Den har vi". Skuffet forsøgte værten med en ny, men hver gang med samme magre resultat. Da dykkede han ned i en lille sort pladetaske, der havde stået fordækt i en krog. Uden at sige et ord fremdrog han en plade. Vi fik ikke engang lov til at se etiketten, idet han placerede sit lommeterklæde over den. Gennem hele nummeret var en grim skurrende lyd som fra et tandlægebor alt, hvad der kom ud af højttaleren. Midt i nummeret råbte Svingsson: "Hør her! her synger han 'hey, hey'". Alle sad målløse og påhørte pladen i dyb tavshed. Da den var færdig, skreg alle som een: "Hvor har du den fra"? Værten smilede gådefuldt og lod lommeterklædet glide fra etiketten. Straks råbte en af de bedrevidende gæster: "Det er ikke din - der findes kun eet eksemplar af den plade på den lyseblå etiket i Nordeuropa, og den tilhører *Harald Skrot*". Der faldt en sakramental tavshed over forsamlingen ved udtalelse af navnet. Harald Skrot! Det slog pludselig ned i mig, at det måtte være den tidligere leder af Radioens Jazzklub, der nu levede af at skrive jazzbiografier i motorbladet: "Le og Kør". Før jeg gik, lovede Svingsson at formidle et besøg hos Skrot for mig.

Dette møde fandt sted nogle uger senere. Da jeg kom ind i Skrots enorme pladearkiv, så jeg at jazzens epoker var inddelt i meter. Der var således otte meter "Diverse New Orleans", 4 meter Ellington o.s.v. En undtagelse var dog Armstrong,

der på grund af stoffets rigelighed var målt i lyd-år. Skrot forklarede mig beklagende, at han fuldstændig havde glemt, at det netop var i aften, at der hos ham skulle være møde i foreningen "Det Danske Jazzkræs". Jeg bad mindeligt Skrot om tilladelse til at blive, idet jeg mente, at foreningen måtte indeholde ansigter, jeg kendte. Lidt modstræbende gav han mig tilladelse til at overvære mødet, og min forundring steg, da gæsterne efterhånden indfandt sig. Jeg kendte kun to af dem: redaktøren Whiteman samt æterrytteren *Birger Broget-Andriksen*. Jeg faldt i snak med den sidstnævnte og var meget forundret ved at erfare, at han stadig ledede Radioens Jazzklub, idet det for mig syntes en menneskealder siden, han blev ansat i denne hævdevundne étårsstilling.

Så kom resten af gæsterne. Der var en arkitekt *Per Hå*, hvis adkomst i "Det Danske Jazzkræs" skyldtes, at han havde konstrueret en pladereol uden hylder. Han var i selskab med *S. Mølle Kristensen*, der var professor i moderne amerikansk litteratur. Gennem dette kendskab var han en yderst nyttig mand for foreningen, idet han havde oversat adskillige af Louis Armstrongs og Cab Calloways scat-sange til dansk. Der blev stille i rummet, da en mand ved navn *John Sørgensen* kom ind. Han begyndte straks at tale med en salvesfuld røst, der fik mig til at tro, at han var præst. Han virkede ret oprevet og undskyldte sin forsinkelse med, at han på en sporvogn i den sydlige bydel havde haft den oprørende oplevelse at se konduktøren henvise en neger til ståpladserne bagest på hovedvognen, tiltrods for at der var adskillige siddepladser. John forklarede os, at han straks havde ringet stop, hvorefter han var hoppet af og havde tilkaldt en politibetjent. Der blev stort postyr, indtil det viste sig, at manden dels havde røget og dels slet ikke var neger, men kullempen på brændselsfirmaet MONTANA. Vi kom alle til at skrupgrine, men da vi så John blive både bedrøvet og flov, blev vi klar over, at negerproblemet for ham var et hjerteanliggende. Han spillede heller aldrig skak, fordi, som han sagde: "Skak er med til at uddybe kløften mellem sort og hvid - hvert på sit felt, naturligvis".

John blev valgt til dirigent, og mødet begyndte. Skrot startede med at oplæse to telegrammer fra fraværende medlemmer af foreningen. Det ene var fra Tranekær, *Long Island*, hvor digteren *Frank Klæger* boede. Det lød:

Jazz - Jazz - små blå som i mit hoveds tagpap
glitrende kilder nær grågrønt hav
strø livets sæd i golde klippers tørre skaldyr
min gane læskes i drømmen af bybrøndens piplen
dit spil - mit hjertes kriblen

jeg stemmer Blanton.

Det andet telegram var fra min gamle kapelmester, Fuldrig, der p.t. deltog i badmintonmesterskaberne i den sydamerikanske bananrepublik *El Stinkota*. Der var også et digt, men Fuldrig tilhørte den abstrakte skole, så teksten var lidt uklar:

Streng og skafter, du sorte vinylit - STOP
gem for mig store horn, der stemmer - STOP
bolde, der skruer i taktsomme furer - STOP
Mens Armstrong harker - hent mig Parker - STOP
Parker med nerve - sjælens serve
første sæt - plet - valget er let.

Der blev straks en heftig diskussion om udlægningen af de to telegrammer. En kendte ikke Blanton, og Per Hå troede, at Fuldrig hentydede til den danske trompetist Erik Parker, som var så meget i vælten netop nu, som han sagde. Denne misforståelse blev dog rettet af Broget-Andriksen, der høfligt meddelte Per Hå, at Erik Parker for længst var ophørt med at spille.

Omsider kom der ro over gemytterne, og Per Hå foreslog nu, at årets danske jazzmusiker skulle være Peter Rasmussen, som han nylig havde hørt akkompagnere bluessangeren Carl Brisson under dennes gæstespil i "Den blå Ambassade-dør". "Det var gribende", betroede han os. "specielt når han sang "Blues for a white Gardenia", Dette blev dog stemt ned, og hans næste forslag om at give prisen til sangerinden, Grete Kemp blev af John Sørg-

ensen mødt med den fladtrådte vittighed: "Kemp for alt, hvad du har kært". John selv foreslog en negersanger, han under krigen havde hørt som Porgy i Det Kongelige Teaters opførelse af "Porgy og Bess". Her fik Per hævn. "Ha", skreg han, "det var Einar Nørby. Han er sgu ikke neger, men pæredansk. Ha". John var tavs resten af aftenen.

Pludselig slyngede Whiteman et navn ud. Alle stirrede på ham og udbød i kor: "Kender ham ikke". Whiteman forsøgte med endnu et par navne med samme resultat. Så foreslog han saxofonisten Max Trotüel, idet han henkastede til Per Hå bemærkede: "Han er i øvrigt også arkitekt". Per Hå snævrede: "Som gammel socialdemokrat må jeg protestere. Han er flere måneder bagud med sit kontingent i "Akademisk Arkitektforening". Der efter opgav Whiteman. Broget-Andriksen rømmede sig og bad om ordet: "Kunne vi ikke afbryde mødet en halv time. Jeg har en båndudsendelse i radioen i aften, som jeg gerne vil høre. Vil du ikke være så elskværdig at åbne for radioen, Skrot?" "Jeg har ingen radio, for min nabo larmer så meget på sin, at jeg aldrig har haft nødig at købe en", svarede Skrot, "men du kan gå hen til den væg og lytte, han har konstant åben for højttaleren". Diskussionen gik nu videre, kun afbrudt af Broget-Andriksen, der fra sin liggende stilling langs panelet af og til råbte: "Ssch, ssch - nu siger jeg noget". Dette blev omsider for irriterende, og mødet blev afbrudt uden noget resultat.

ANNONCER:

JAZZKLAVERUNDERVISNING hos Jørgen Bengtson fra Henrik Johansens orkester. Henvendelse: Sundby 6895.

Byens rareste mennesker

mødes i

byens hyggeligste jazzklub

Hver søndag kl. 15-18.30

Nørrebro Jazzklub

Frederikssundsvej 14

**KOM IND OG SPIL
PAA VORT PIANO**

**DE skal ikke
genere Dem
det skal VI nok**

**TOKANTEN
Raadhusstr. 7**

Afsnit 4

Som før nævnt var Adrenalin en meget driftig orksterleder, et faktum, der ikke generede os det ringeste, så længe vi også profilerede af det. Vi havde længe alle benyttet et SMÆLD-olieprodukt til smøring af vore instrumenters ventiler og tangenter, - det indeholdt en mystisk ingrediens ICA, men en dag var jeg gået over til at bruge et tilsvarende konkurrerende produkt. Da Adrenalin opdagede det, bebrejdede han mig det i stærke vendinger, og under samtalen kom det frem, at han modtog returkommission fra en bestemt tankstation, hvis vi kun benyttede SMÆLD-produktet. Vi blev begge meget hidsige, og under skænderiet råbte Adrenalin pludselig:

"Ved du ikke, hvad ICA gi'r?"

"Jo, Irriterende Clarinet Arbejde", svarede jeg under orkestrets jubel. "Du er fyret", skreg Adrenalin, og det var enden på mit engagement hos ham.

Allerede et par dage senere, blev jeg opsøgt af nogle unge mennesker, der nylig havde startet et jazzorkester. Allerede næste dag var jeg optaget i BANANA JAZZ BAND, der var meget fanatisk med den gamle stil. Det blev et meget kort gæstespil. En af grundene var bl.a. at jeg havde købt mig en tenorsax, som jeg af og til øvede mig på hjemme.

En aften vi mødtes for at øve os, mærkede jeg en underlig kølig indstilling fra orkesteret, og i stedet for at begynde prøverne rømmede orkesterlederen sig og sagde med skummel røst: "En provokatør har sneget sig ind i vor midte og vanhelliget vor musik". Han stirrede stift på mig - så stift, at jeg syntes, jeg måtte spørge, om det var mig, han hentydede til. "Ja gu er det dig. Du vidste måske ikke, at vi har samlet beviser mod dig de sidste to uger. Vil du tage ordet, *Papa Lemmy*". Basunisten rejste sig op og tog en notesbog op af lommen. "Hvad der først vakte vor mistanke var, da du nægtede at spille falsk i "*Dippermouth Blues*", ligesom *George Pjews* gør det på pladen. Så har jeg stået tre aftener udenfor dine vinduer. Hver aften hørte jeg tydeligt saxofonspil fra dit værelse. Under prøven sidste fredag undersøgte jeg dine frakkelommer ude i garderoben". Triumferende

trak han nogle papirer op af lommen og læste: "KB- Hallen torsdag den 6. oktober - *Norman Franz* præsenterer P.J.A.T. - 10. række, gulvet".

Og fra et andet: "I dette pladekatalog fra FIBROM Radio, er der streger under 23 forskellige moderne plader med Fletcher Henderson, Luis Russell og Red Allen". Han pegede på mig med en let nusset finger: "Hvordan vil du forklare det"?

Uden et ord rejste jeg mig, pakkede mit horn sammen og forlod BANANA JAZZ BAND.

Da jeg gerne ville leve af at spille, besluttede jeg mig til at ofre en dagbladsannonce til en tier. Jeg skrev en seksliniet tekst og henvendte mig på "Herligste Vidende" og forlangte den indrykket under "Særskilte". Damen ved skranken meddelte mig venligt, at den smøre jeg havde tænkt mig at indrykke, langt overskred tieren. Hun tilbød imidlertid gratis at tilpasse og forkorte den efter normalt annoncesprog. Næste dag købte jeg avisen. Det tog sin tid, inden jeg fandt min annonce, der tog sig således ud:

Mod. inst. rut. klar. & t.sax m. bii. søg. kont. m. lgs. tpt. tb. p gtr. b. & trm. f. sams. Bill. mrk. 8753 t. Herl. Vid. Der kom ingen henvendelser den første dag. Men næste morgen var der to breve til mig. Det første var fra den armenske ambassade, der netop stod og manglede en seks-sproget korrespondent. Det andet var fra Foreningen for Udgravningerne ved det Øvre Nildelta. Brevet udtrykte det lønlige håb, at man måske i mig havde fundet den, der kunne tyde den ældgamle cifferskrift på væggen i Ramses d. 7's sommerpyramide. Det var underskrevet af foreningens sarkofagforeningskasserer.

Imidlertid kom min redning i skikkelse af mit gamle idol *Johan Van Rick*. Han havde for at glæde sine forældre taget den svære doktorgrad, Dr. W.C., cigaretskodernes indvirkning på toilet-afløbene på de Storkøbenhavnske Offentlige Toiletter". Han følte dog også stærkt trangen til at udtrykke sig indenfor vor musik, og han havde kort forinden startet et orkester, hvor jeg kunne få anledning til at spille tenorsax. For yderligere at lokke mig til at indtræde i gruppen, fortalte han mig, at hans orkester havde landets længste pauser. Dette tiltalte min dovne natur så meget, at jeg straks accepterede.

Afsnit 5

Den første aften, jeg mødte i "Apartre" for at spille med Johan Van Rick overrakte han mig orkestrets spilleplan. Den så således ud:

Kl. 20.00-20.30 mødes vi på tribunen.
Kl. 20.30-20.45 stemmer vi.
Kl. 20.45-21.15 pause.
Kl. 21.15-21.30 "Royal Garden Blues".
Kl. 21.30-22.10 pause.
Kl. 22.10-22.20 "I've found a new baby."
Kl. 22.20-22.30 kort pause.
Kl. 22.30-22.40 "On treasure island"
Kl. 22.40-23.15 pause.
Kl. 23.15-23.30 pakker vi sammen.

Det var en ren svir. Af og til smuttede vi i pauserne ud og spillede et sæt tennis i Hellerup, andre gange deltog vi i billard-kurser, men oftest nøjedes vi dog med at benytte pauserne til at gå til koncerterne i KB-Hallen. Således kom jeg en aften til at opleve den amerikanske vibrafonkonge, *Damp Hammerton*, der gav koncert med sin 17-mands rytmegruppe. Jeg var kommet lidt forsinket og kom først da lysene var slukket i salen. Til min overraskelse blev jeg anvist plads på tribunen, hvor der ikke sad et menneske. Pludselig opdagede jeg, at orkestermedlemmerne gik rundt i salen og spillede på fuld kraft. Flere af dem havde sat sig på ledige pladser, andre inklinerede for damerne og begyndte at danse jitterbug i sidegangene. Stemningen var på kogepunktet; jeg blev dog ikke grebet af den, men længtes tværtimod tilbage til roen i "Apartre". Jeg forlod KB-hallen, hvor musikerne i mellemtiden spillede løs i forhallen.

En dag skete der noget, der forstyrrede roen i vort lille paradis. For nogen tid tilbage var Van Rick i en afstemning i Søndre Resens Brunkuls-lejerforeningstidende blevet kåret som årets smukkeste musiker. Dette medførte nu et tilbud fra *Jysk-Fynsk Jazz-uenig-on* om en profitabel provinsturné for orkestret. Et par dage efter tilbudet kom der en kontrakt, som vi læste igennem sammen. Vi studerede lidt over følgende klausul.

"Det er en absolut forudsætning, at musikerne møder ædru, ligesom de må være villige til at underkaste sig kropsvisitation. Hvis uædruelighedstest ikke kan fremskaffes, men der på anden måde kan konstateres en højere grad af sandsynlighed for promille (sprit på ånden), således at musikeren er uædruelig, kan Ueni-onens bestyrelsesråd bestemme, at der ikke kan ske udbetaling, hverken i kontante beløb eller naturalier (soda-

vand) i henhold til kontrakten,, og bestyrelsesrådet er da uden ansvar, hvis det senere viser sig, at den pågældende musiker ikke var beruset på det antagne tidspunkt".

Efter at have aftalt med orkestrets skrædder, at han ville indsy diverse fikse skjulesteder til lommelærker i vort tøj, skrev vi kontrakten under og drog afsted. Vi kørte i Van Ricks vogn - en HÅRDT "Banglia" - med ham selv ved rattet. Den første by, vi skulle spille i, fik jeg ikke engang fat i navnet på, da vi var forsinkede og Van Rick susede gennem byen med 110 km i timen og først stand-sede, da vi røg gennem muren til salen og blev kastet ud på tribunen. Folk klappede som vilde af denne originale entré. - - Da håndværkerne var gået tog vi efter en ganske kort pause fat på "Royal Garden Blues". Da vi efter denne skulle til at holde vor normale 40-minutters pause, viste publikum ikke den ringeste forståelse af, at vi skulle slappe lidt af mellem numrene. Tværtimod blev tilhørerne yderst ubehagelige og mishagsytringer som "København-nersnuder", "Feriebørn" o. lign. væltede ind over os. Der var ingen vej udenom, vi måtte gå i gang med vort andet nummer "Ive found a new baby". Under pianosoloen hviskede Van Rick til mig: "Hvis det bliver sådan ved, har vi ikke engang numre nok til at udfylde første afdeling!"

Vi klarede det med nød og næppe, og i den påfølgende pause blev vi enige om at stikke af. Ti minutter senere sad vi alle igen i Van Ricks vogn på vej til næste by. Trommeslageren var utrøstelig; han havde måtte lade sin stortromme blive tilbage. Næste by var Århus. Vi var ikke klar over, at rygтет om vor hastige flugt havde bredt sig, før vi stod på tribunen, parat til første nummer "Royal Garden Blues". Der lå en seddel på lilletrommens slidte skind:

**PRØV IKKE AT UNDSLIPPE.
DER STÅR FORKLÆDTE LÆ-
DERJAKKER VED ALLE UD-
GANGE.**

En ven.

Van Rick blegnede kendeligt. Nu var gode råd dyre. En hastig rådslagning afslørede, at ingen i orkestret havde noget som helst publikumsnummer, de kunne spille som solo. Én kendte det første vers af "I østen stiger solen op". En anden kunne næsten korrekt hele mellemstykket i "Jeg ved en lærkerede". Van Rick tilbød sig med "Torden-skjold", men den kunne trommeslageren ikke.

Pludselig blev vi revet ud af vort krigsråd ved at en grov røst fra salen råbte: "Vataber, tror I det er

en diskussionsklub?" Vi blev så forfjamskede, at Van Rick begyndte på "Royal garden blues", jeg på "I've found a new baby" og basunisten på "On treasure island". Trommeslageren havde dog fået blod på tanden og øvede sig imedens på "Tordenskjold". Jeg skal aldrig glemme det enorme bifald, der hilste nummeret, da det var forbi. Formanden kom ud fra kulisserne og spurgte, hvad nummeret hed. Uden at blinke slyngede Van Rick titlen ud: "Royal Baby on Garden Island". På denne måde klarede vi os gennem aftenen, samtidig med at vi med eet slag havde fået tredoblet vort repertoire. Resten af turnéen gik på samme måde og da vi kom hjem følte jeg mig omsider som fuldbefaren musiker. Alligevel følte jeg trang til at højne mit musikalske niveau en smule, bl.a. gennem et studium af den føromtalt blop-stil, og jeg gik på biblioteket for at låne en bog om musikteori.

Musikinstrumenter

naturliquis.....

John Hartwig

Studiestræde 27-29

PA-læ 1688

NEW ORLEANS

Køb - salg og bytte

af kurante jazzplader - alle stilarter

EP fra 6 kr.

LP fra 12 kr.

Taasingegade 51, København Ø . RYvang 8780

HELLERUP MUSIKSKOLE

v/ Arne Astrup

MODERNE MUSIKUNDERVISNING

på alle instrumenter — i alle jazzens stilarter

Personlig og individuel undervisning.

Bechifringsslære.

LYDISOLERET STUDIE - VELSTEMT KLAVER

HELLERUPVEJ 70 - HE 4788

Vigtig meddelelse!!!

Denne annonce er kun beregnet for den stigende kreds af jazzpladesamlere, der har passeret børnesygdommene MICROGROOVE og HI-FI, idet den påpeger de

5 fordele ved 78-pladerne

Ingen grimme bilyde fra guitarer, baser, saxer o. lign. Den kontinuerlige skrabende lyd stammer garanteret kun fra almindelig overfladestøj.

De kommer af med LP-maven, udviklet af for megen sidden-ned. 78-pladerne varer kun ca. 3 minutter, hvorefter De skal hen og skifte plade.

78-pladerne er ikke u-knækkelige. Er De blevet lumske af en plade, vil et behændigt tab af denne på f.eks. et stengulv redde Dem ud af dette dilemma.

De er ikke tvangsindlagt til 10 à 12 numre med samme — eller værre — forskellige grupper, idet alle pladerne kun indeholder 2 numre.

Men hovedsagelig ligger fordelene i, at DIPLOM nu sælger

ALLE »78« JAZZPLADER FOR:

6 stk. for 25 kroner

eller 13 stk. for 50 kroner

Vi har p. t. ca. 1200 forskellige 78-plader på lager. Send os en liste over Deres favoritkunstnere, hvorefter vi sender en liste over, hvad vi har med disse.

DIPLOM *Radio*

— stedet hvor jazzfans mødes.

Vesterbrogade 94 . København V.

Afsnit 6

På vej til biblioteket blev jeg overfaldet af en voldsom tandpine. Resolut gik jeg ind på et apotek og købte en æske piller, som jeg omgående indtog. Da jeg omsider stod foran bibliotekets bugnende reoler var jeg så omtåget, at jeg må have taget fejl af hylderne med ”Teoretisk Fysik” og ”Teoretisk Musik”, idet jeg kom hjem med *Max Plancks* ”Kvanteteori”. Uden fornemmelse af fejltagelsen begyndte jeg, trods min omtågede tilstand, at læse det tunge værk. Bl.a. faldt jeg over følgende: ”Den principielle modsætning mellem virkningskvantet og de klassiske begreber kommer frem herved: *Ed-I 2-h*. Hvor *E* er energi og *I* er impuls vil 2 og *h* være den tilordnede svingningstid og bølgelængde”. Min rodbetændelse havde sløvet mig så meget, at jeg i det følgende læste *lyd* i stedet for *lys*: ”I den nævnte formel står lyd og materie skarpt overfor hinanden, men henviser til svingningstal i en rumtid. Hvis vi tager en gruppe harmoniske elementarbølger i superpositionsprincippet, ser vi følgende: - $A \cos 2/r = (tv-xq - 4q-zq \text{ I } 8)$ ”. Da jeg samtidig ved en fejltagelse var kommet til at sætte en *George Pjews*-plade på forkert hastighed på min grammofon, rendte det så meget rundt for mig i reciprokke impulsvektorer, at der blev tale om ren kausalitet. Dette fænomens komplementære natur drev mig modstandsløst over i blop-stilen, inden natten var omme.

Allerede næste dag søgte jeg at komme ind i de moderne cirkler. Der stod mange døre åbne. På en af dem stod der J. & P. Jeg troede først, at det var bogforlaget Jespersen & Pio, indtil jeg fandt ud af, at det var det allersidste skrig: JAZZ & PØJ-FY, der gik ud på, at en dame med polypper oplæste en række melankolske prosarim på engelsk, medens en rock’n’roll gruppe spillede ”Tutti Frutti”. Det var ikke noget for mig. Jeg prøvede i stedet at gå i HVINEGÅRDEN, et værtshus, der flere gange om ugen bød på jamsessions - det hed det i hvert fald dengang. Disse jamsessions bestod af 40 minutters lange numre med 20 sekunders pause, og jeg kom vemodigt til at tænke på min tid hos Van Rick.

Jeg prøvede at ”sidde ind”, som vi kaldte det, men mit indoktrine system tålte ikke disse excesser. Jeg hostede fælt og svedte bravt, og efter blot eet nummer måtte jeg forlade tribunen med svære smerter i læberne. Jeg satte mig i stedet ved et bord for at lytte på de andre. Der var en bassist, *Erik Hosebånd*, en trommeslager, *Jørn Elektrosniff*, en saxofonist, *Max Trotüel* og en trompetist, *Jørgen Tryk*. Den sidstnævnte var en farverig personlighed, der også var skuespiller. Han havde lige fejret en stor triumf gennem hovedrollen i ”Den sovende fryns” og onde tunger påstod, at den

hårde kerne af blop-tilhængere ligefrem betalte hans gage på teatret blot for at holde ham fra at spille blop-musik. Af og til dukkede han dog op alligevel - det var som regel når han havde sendt teatret afbud på grund af halsbesværligheder.

Jeg blev klar over, at for at deltage i denne musik måtte jeg gå i skarp træning. Et af stilens allermest karakteristiske træk var, at man skulle forsøge at spille hurtigere end de andre. Lynrappe løb op og ned af skalaen bragte altid det største bifald, og jeg murede mig derfor inde i to uger, medens jeg øvede mig fra morgen til aften indtil mine lunger fungerede som en tryklufpumpe. Jeg kunne således blæse en cykelslange op på under 20 sekunder, et lastbildæk på under et minut o.s.v. Tillidsfuldt mødte jeg igen op i HVINEGÅRDEN og spurgte om lov til at spille med. Mit oppustede ydre bevirkede, at ingen genkendte mig. Allerede efter mine første to kor ophørte al anden larm i lokalet. I det meste af et kvarter var alle i lokalet tryllebundet af mig. Jeg førte med adskillige takter foran Jørgen Tryk, og øgede stadig mit forspring. Da alle andre tilsidst var håbløst uddistanceret gav jeg saxen en sidste tand og spillede nu helt solo i fem minutter til. Da jeg endelig var ”blæst ud” bragede bifaldet og tre af de kendteste blop-kritikere kom hen til mig med deres stopure og notesblokke. De gratulerede mig med den fine præstation og gik derefter hen til en lille vægtavle i stil med den, der hænger på minigolf-banerne. Her slettede de den tidligere rekord på 76 t/m (takter pr. minut og rettede den til 93 t/m. Jeg var accepteret!

Beruset af min succes forlod jeg HVINEGÅRDEN og opdagede, at klokken kun var ni. Jeg synes, at jeg ville opsøge min ven, storpladesamleren Svingsson. Jeg vidste, at han i de sidste måneder havde været hjemme konstant hver eneste aften. Grunden var den, at han havde fået båndoptager og havde overført hele sin samling af plader til bånd. Imidlertid kom der hele tiden en ny båndoptager på markedet, der kunne gå ½ gang langsommere end den forrige. På den måde fik han hele tiden frigivet halvdelen af sine bånd, og han var nu nået op på 48 timers musik på eet bånd. Jeg ringede på, og Svingsson bød mig smilende indenfor. Gennem den halvtåbne dør så jeg den gamle esoteriske kreds af pladegnivere, som jeg havde truffet ude hos ham så mange gange før. Mens jeg hængte min frakke i korridoren, hørte jeg en skramlende lyd som fra et tog, men jeg hæftede mig ikke særligt ved det, idet han boede lige overfor godsbanen, men da jeg kom ind i stuen blev lyden kraftigere...

Jeg stod målløs. Svingssons stue var fuldstændig tom på nær en tandlægestol i midten og fire højtalere i hjørnerne. På det tomme gulv sad gæsterne på skumgummi puder med deres thekopper.

- Hvad i alverden er dog det? spurgte jeg. - Stereofonisk lyd, svarede han stolt. Jeg så uforstående på ham. Hvor er så alle dine plader og bånd? - Solgt, for at få råd til dette her. Ser du, stereofonisk lyd er det sidste nye indenfor diskofilien, sagde han. Der er ganske vist kun udkommet 3 plader endnu herhjemme. Den første med et jernbanetog har jeg. Det er den vi spiller nu. Først nu bemærkede jeg, at lyden fra toget ikke kom udefra, men skiftevis hørtes i de fire højtalere. - Se her, sagde Svingsson og satte sig op i tandlægestolen, som han rapt styrede op og ned med fodpedalen. Man skal helst sidde i denne for at få det rette udbytte. Dette her er sager - hør hvor pragtfuldt det knager i bufferne. Og hør nu: Nu skovler han kul på!

- Jeg tror nu, det er et diesellokomotiv med olie-fyring, bemærkede en af gæsterne, en lang fyr ved navn *Henrik Pejling*, men sikken en fyringsteknik. Jeg så nu, at de andre gæster som før sad bøjet over en tyk sort bog. Jeg troede det var jazz-bibelen, men det viste sig at være "Lokomotiver gennem tiderne", og adskillige var indblandet i en overophedet diskussion om lokomotivet på pladen var en Litra P 807, og om den kørte med overfyring eller ej. Da pladen var forbi sprang Svingsson ned fra sit høje sæde og gik over til en lille sort pladetaske, der havde stået fordækt bag den ene højtaler. Uden at sige et ord fremdrog han en plade. Omhyggeligt holdt han sit lommetørklæde over etiketten - det var hans gamle nummer, når han havde en eller anden overraskelse. Folkene omkring lokomotivbogen så forventningsfulde op. Svingsson satte pladen på; der lød en hvæsen og et vældigt hyl fra en dampfløjte og et tog satte sig i bevægelse. Jeg skal indrømme, at virkningen var kolossal, man fornemmede virkelig at toget kørte gennem stuen - flere begyndte således at vinke farvel, indtil en af gæsterne skreg: Det er ikke din - den tilhører Harald Skrot.

Der sænkede sig som altid en stilhed over stuen, når dette navn blev nævnt. En af gæsterne hviskede til mig, at Skrot havde solgt hele sin samling på 46 tons plader for at gå over til stereofonisk lyd, og han havde sat alt ind på at få den fineste samling i landet, der vist nu udgjorde 6 plader. - Hvorfra ved du, at den tilhører Harald Skrot? spurgte Svingsson - Jo, lød svaret, for den plade med Litra 784 med overtryksdome og konvekse buffer er det kun ham, der har kunnet skaffe hjem. - Hør der, råbte Pejling og kikkede op fra bagsidenoterne, der var skrevet med kulstøv. Hør, hvordan fyrbøderen Albert Nikolajsen slæber fødderne hen over den diagonalrillede dørk inden han slår fyrdøren i. - Jeg vil nu holde på, sagde Svingsson, at Litra 784 har et mere sjælfuldt gangtøj end 792, der ellers bliver rost så meget. Desuden har den vacuum-smøring, hvilket jeg personligt betragter som en fordel.

Løvrigt sagde Harald Skrot i sin sidste udsendelse i "Radioens Jernbanecolub", at han altid blev dybt bevæget, når han hørte Ludvig Andersens fløjtesolo fra 784 - du ved, det forvarmede seksakslers damptog.

Ingen imødegik disse velovervejede betragtninger, og jeg begyndte at kikke mig rundt i den tomme stue. Mit blik faldt på nogle brune striber på væggene. Jeg havde ofte set folk nødtørftigt lappe tapetrevner med klisterpapir, men inden jeg kunne få spurgt kom Svingsson hen til mig og sagde: - Det er hvad jeg har beholdt af min båndsamling, det du ser på væggene. Han pegede på et stykke bånd på ca. 5 cm længde. - Alt, hvad Armstrong har lavet, sagde han. Og dér hænger Morton komplet - 3½ cm. - Vil du ikke mere samle på musik? spurgte jeg. Joe, svarede han, når der engang med tiden kommer noget med STEREO. Der er faktisk mange storsamlere, der har gjort som jeg. Vi går kun og venter på stereofoniske nyheder.

Efter denne overraskelse kom aftenens sidste chok. Det ringede på døren, og da Svingsson havde lukket op, trådte en ung mand med jernbanekasket ind. Da han kom nærmere, viste det sig at være min gamle kapelmester Johan Van Rick. Han var også blevet grebet af stereofonien, og med hans sædvanlige sans for at gå positivt til stoffet, havde han ikke som de andre pladegnavere blot sat sig ned og lyttet. Han havde søgt ind ved Statsbanerne som ekstraarbejder for, sin natur tro, at stå midt i det hele. Han var meget glad for det nye liv han førte, og navnlig ville hans ros af DSB's marketenderi ingen ende tage. Desorienteret forlod jeg selskabet og gik ud i natten. I S-toget hjem traf jeg en bekendt, og idet et hurtigtog passerede os, sagde jeg til ham: Hør, hvor pragtfuldt det knager i bufferne. Jeg følte en vis depression, da han så måbende på mig.

VINGAARDEN
(Jazzcentret)
ved
Sct. Nicolai
serverer hver aften
kun ren jazz
Hver onsdag: Harold Goldberg Trio
Hver lørdag: Jørgen Borchs Quintet
Hver søndag kl. 16: jam session

Afsnit 7

Jeg havde aldrig før ejet nogen plader af betydning, da det ikke havde været nødvendigt, mens jeg spillede i den gamle stil. Dengang samledes hele orkestret om den samme grammofon, mens vi øvede os på livet løs, men efter min optagelse i blopcirklen fulgte en hård tid, hvor det bestandigt gjaldt om at være først til at kopiere de allermest splinternye amerikanske plader, således at man i hvert fald et par dage frem i tiden havde et sæt klichéer, de andre ikke kendte, samtidig med at man naturligvis skulle eksperimentere med alle instrumentets muligheder. Det blev nu nødvendigt at købe plader i større stil, men til alt held opstod der netop på dette tidspunkt de berømte pladeklubber, hvor man for et minimalt gebyr kunne opnå fantastiske prisfordele, samtidig med at man gratis modtog flotte publikationer som f.eks. MUSIK-KYK-LI-KY, der hed således fordi bladets medarbejdere altid galede op på grund af mangelen på anmelderplader.

Der var mange pladeklubber, der bejlede til publikums bevågenhed gennem store dagbladsannoncer. Af disse husker jeg især én, fordi den - gennem sin tiltalende form - rørte ved det bedste i mig. Mit medlemskab blev en stor skuffelse for mig. Af det tilsendte materiale fremgik det, at klubben havde en jazzafdeling med adskillige gode plader. Jeg indsendte derfor 225 kroner og udbad mig ti jazzplader. En uge efter modtog jeg ti identiske plader med *Damp Hammertons Kvartet*. I bagsidenoterne - forfattet af *Karl Varm-Hof* - meddeltes det, at grunden til at pladen kunne leveres 20% billigere var, at man oprindelig havde kalkuleret med en *kvintet*. Nu fandt jeg ud af, at det åbenbart blev nødvendigt for mig at skaffe mig mine plader direkte fra USA, og dette gjorde, at jeg ved et pudsigt tilfælde blev den første her i landet til at introducere en helt ny stil, som i USA var døbt NUTTIN'-SOUND.

Jeg havde bestilt en sending plader i Amerika, og ved en fejltagelse var der kommet en forkert plade med fra et obskurt selskab i Grand Canyon, Arizona. Først troede jeg, det var en naturoptagelse af klapperslangers parringsbrøl, indtil jeg fik stavet mig igennem de tætskyte bagsidenoter. Det var virkelig musikere, der havde stået foran mikrofonen, men deres instrumenter var blevet berøvet deres normale lydmuligheder for i stedet at understrege musikernes vejtrækning og muskelbevægelser. Fra blæserne lød kun en drøbelhvæsen, der varierede for de forskellige instrumenters ved-

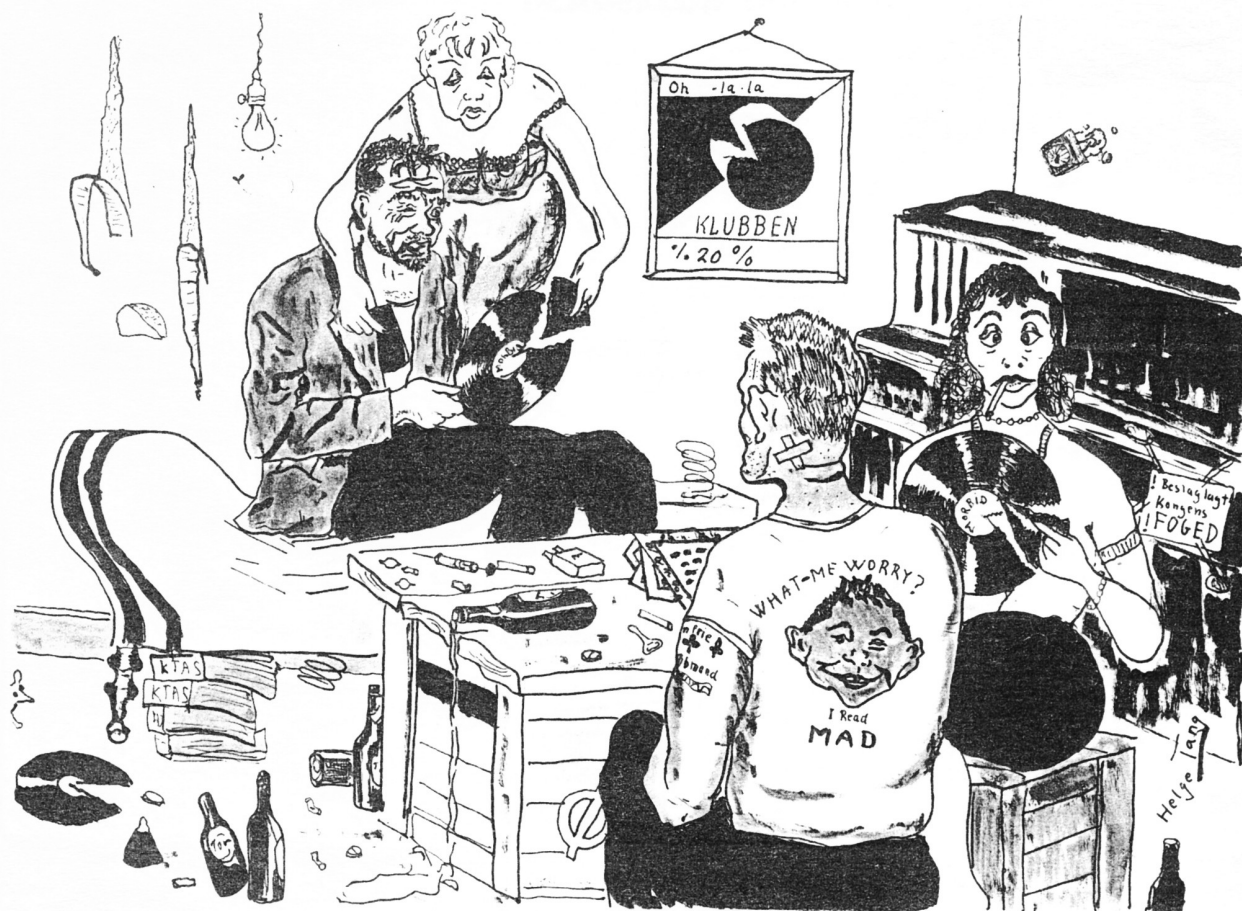
kommende. Pianoet var et af de velkendte rockklaverer med kun én hørlig tangent, men i NUTTIN'-SOUND-stilen gjaldt det om ikke at ramme den. Pianisten på min plade måtte være fantastisk dygtig, idet han på de 50 minutters spilletid kun ramte tangenten to gange. Trommesættet, der var special-konstrueret til netop denne musik, bestod af en high-hat med to bækkener af skumgummi, stortrommen var udstoppet med en dyne og var uden skind. Fodpedalerne var indkapslet i oliebadskasse, således at man kun hørte lydene fra trommeslagerens fodled og knæhaser. Basstrengene var af manilla-hamp med kridt på, således at man forstærkede lyden fra fingergrebene.

Jeg samlede nogle musikere, om hvem jeg vidste, at de kunne opfylde de strenge krav om musikalitet, denne stil åbenbart krævede. Jeg for min part monterede alle klarinettens klapper og stænger over på et paprør, i hvilket der blev indlagt en mikrofon. Trompetisten fyldte sit horn med vat og slog alle ventiler skæve, således at lyden fra deres betjening blev forstærket. Trækbasunisten smed sit mundstykke væk og kom sand i trækket, og for rytmens vedkommende fulgte vi direktiverne fra pladens noter. Det væltede hurtigt ind med engagementer, og disse var altid langvarige, idet vor nye musik ifølge sin natur ikke kunne spilles for ret mange tilhørere ad gangen. I de fleste klubber lukkede man som regel kun 5-10 medlemmer ind hver aften. De blev ved ankomsten surret fast til stolene for ikke at forstyrre os i vore vanskelige improvisationer.

En morgen efter et arrangement blev jeg ringet op af en af mine venner, som meddelte mig, at den kendte plade-direktør *Karl E. Knaldsen* forrige aften havde været blandt vores tilhørere, og at han gerne ville optage plader med orkestret. Jeg fik Knaldsens telefonnummer og fik besked om omgående at sætte mig i forbindelse med ham.

Jeg prøvede at ringe til hans firma SÅ-LIDT RECORDS flere gange i løbet af dagen uden at træffe ham. Jeg kunne derfor først ringe efter midnat, når min optræden var forbi. Det er jo altid med lidt betænkelighed, man ringer til folk på dette sene tidspunkt, men telefonen blev straks taget, og en dynamisk, vital, sprudlende velopløst stemme svarede: "Ja". Under samtalen blev vi gang på gang afbrudt af telefon damen, der meldte samtaler fra Bremen, Montreux, London, Paris og Utterslev, men vi nåede dog at få aftalt et møde næste døgn efter midnat. "Jeg føler mig altid mest oplagt på dette tidspunkt", betroede Knaldsen mig.

Er De MUSIK-TOM? SEND
os et brevkort, og De vil omgående blive medlem af
PLADEKLUB OH-LA-LA

NU er det moderne at *samle* plader
20% af pladen fratrækkes ved købet!

Afsnit 8

Det var over midnat, da jeg begav mig på vej til *Så-lidt Records*, hvor jeg skulle møde direktør Karl E. Knaldsen. Det tog mig nogen tid at finde adressen, idet firmaet havde til huse i to kælderrum i en skummel baggård. Trods den dårlige belysning i gården bemærkede jeg adskillige farvestrålende plakater, som jeg først troede var firmaets muntre pladeforsider, indtil jeg kom nærmere og læste teksterne: ”Rotterne kommer altid fra naboen”, ”Sang og spil i gården forbudt”, ”Urenlighed forbydes”, ”2 rotter bliver til 20.000 på eet år” og ”Dette cykelstativ tilhører direktør Knaldsen”.

Da jeg havde banket på, kom et underligt flimrende lys til syne bag den matterede dørude. Da døren blev åbnet, viste lyset sig at stamme fra en tælleprås, som manden holdt i hånden. Efter at have sagt godaften og præsenteret mig, lød fra halvmørket denne dynamiske, vitale og sprudlende veloplagede stemme, som jeg øjeblikkeligt genkendte fra telefonen: ”Hva’ ve’ De?”

Stammende fremførte jeg mit ærinde og var ærlig talt lidt forundret over, at direktør Knaldsen så fuldstændig synes at have glemt vor aftale. Han tøede dog lidt op og bød mig indenfor. I den lidt bedre belysning fra rummets tre stearinlys fik jeg lejlighed til at studere direktør Knaldsen nærmere, og jeg kom til det resultat, at der var en sjælden harmoni mellem hans væsen og hans dynamiske, vitale og sprudlende veloplagede stemme - han var kort sagt et dirrende energibundt, en tycoon af et format, man ellers kun oplever i USA.

Han bad mig tage plads på en taburet af umalet krydsfinér, mens han ufortrødent fortsatte sit afbrudte arbejde. Da jeg havde siddet en halv time, uden at vi havde mælet eet ord, rømmede jeg mig kraftigt. Dette fik direktør Knaldsen til at falde ned af stolen, og jeg fandt nu ud af, at han i virkeligheden havde siddet og sovet. Jeg styrtede til og prøvede at få ham på benene efter hans kollaps, men han blev liggende ubevægelig på gulvet med stift stirrende øjne. Hæst hviskede han: ”Skabet... min kone... revet gulerod”. Ved disse sælsomme ord i det flakkende lys kom jeg til at tænke på 1001 nats eventyr, indtil det gik op for mig, hvad han mente. Jeg fløj hen til det umalede krydsfinér pengeskab, der til alt helt stod åbent. Bag tre stabler af velpudsede småmønter stod en syltetøjskrukke med revet gulerod. Jeg flåede låget af og dryssede langsomt indholdet ned i hans mund. Denne gang var det ikke arabiske nætter, der strejfede mine tanker, men derimod de talrige situationer i tegnefilmene, hvor Skipper Skræk er slået totalt ud og får sin livgivende spinat. Guleroden virkede da også på nøjagtig samme måde på

direktør Knaldsen. Med en lav, foruroligende knurren rejste han sig og var på et øjeblik sit gamle dynamiske, vitale, sprudlende veloplagede jeg.

Dette nervepirrende intermezzo havde ligesom knyttet os nærmere sammen, og nu gik snakken lystigt, imedens direktør Knaldsen såvel arkiverede gamle som skrev nye forretningsbreve. Han forklarede mig således, at stearinlysene, han brugte, var en modvægt mod personalets enorme lysforbrug, der til tider kunne strække sig til langt ud på natten. ”Men fra den første”, betroede han mig dynamisk, ”har jeg i sinde at lade personalet selv betale lysregningerne. Det lille uheld før”, sagde han vitalt, ”skyldes i øvrigt, at jeg kun har sovet 53 minutter i timen i de sidste to måneder”.

Derefter gik han over til at fortælle mig om *Så Lidt’s* øjeblikkelige bestsellere, der alle lå indenfor Gok-musikken. ”Vi kunne desværre ikke få *Elvis Hæslig*”, sagde han på én gang veloplagede og beklagende, men sprudlende fortsatte han: ”Til gengæld har vi en meget hårdere rytmegruppe end nogen af vores konkurrenter, idet vi anvender Amager Fælled som studie, når militæret holder maskingevær øvelser. Dette sparer os for en trommeslager, og under særligt gunstige vindforhold kan kuglernes hvinen også gøre en guitar overflødig”.

Jeg stirrede beundrende på ham, mens han dynamisk fortsatte: ”*Så-Lidt Records* anvender heller ikke mere de store orkestre. Vi optager således kun en sextet på vort triple-stereo amplifying-system. Ved afspilningen sørger en indbygget oscillator-rectifier for, at den færdige plade bliver med et 18-mands orkester. Så er der vort sidste nye sparepåfund, der bygger på, at børn jo sjældent får et lige så stort honorar som voksne. Vi har derfor fået vor tekniske afdeling til at konstruere en såkaldt age-o-brator, der kan få f.eks. en femårs pige til at lyde som Poul Robeson”.

Jeg var i sandhed imponeret og spurgte, om direktøren havde tid til at vise mig den tekniske afdeling. ”Så gerne”, svarede han veloplagede, og vitalt trak han en trækasse frem fra dens gemmested under det umalede krydsfinér skrivebord. Sprudlende forklarede han mig indholdet, der for mig så ud som Edisons papirkurv. Alt var i løsdele, og jeg spurgte om, hvorledes man dog fik de forskellige dele kædet sammen. ”Meget nemt”, svarede han dynamisk; vitalt fortsatte han: ”For det første konsulterer vi landets bedste elektroingeniører, dernæst anvender vi kun de førende fabrikater, men hovedsageligt, fordi jeg en gang fik et *Mecano*-sæt i julegave”.

Vi kom nu omsider til at tale om min forestående pladeindspilning og aftalte en dag ugen efter. Da

direktør Knaldsen så min liste med de fire numre, vi ville indspille, sagde han veloplagt: "Det ser meget godt ud, bortset fra at de alle er langsomme, og det ta'r jo som bekendt en frygtelig tid. Men det klarer vi på den måde, at I indøver numrene i *dobbel* tempo, hvorefter vort slowmotion aggregat selv sørger for det rigtige tempo, og så er vi jo færdig på den halve tid". Til sidst blev vi enige om en pris, og direktør Knaldsen lovede os alle gratis afhentning.

Den spændende dag oprandt. Klokken kvart over elleve om formiddagen hørte jeg en vedvarende ringen af en cykelklokke nede på gaden. Jeg stak hovedet ud af vinduet og så direktør Knaldsen siddende på en Long John cykel, mens han dynamisk råbte op til mig: "Så er det nu!" På vejen ned af trappen morede jeg mig over direktørens spøgefulde indfald med at sætte sig på købmandsbudets cykel, men min forbavelse blev stor, da jeg trådte ud af gadedøren og så, at direktør Knaldsen allerede var startet på cyklen. "Kom nu", skreg han vitalt, og jeg måtte styrte af sted for at nå at komme op på ladet.

Det blev et af mit livs uhyggeligste køreture. Direktør Knaldsen så sig hverken for til højre eller til venstre i krydsene, og i øvrigt fremgik det af cyklens ramponerede udseende, at han ikke var nogen god trafikant. Omsider kom vi til studiet, der viste sig at være bådehuset i Studenternes roklub. "Der er tre grunde til, at vi anvender dette lokale", forklarede han sprudlende, og han fortsatte veloplagt: "for det første giver det et intellektuelt præg over indspilningen, for det andet føler jeg personlig en vis nostalgia i studentikose omgivelser, men hovedsageligt er det, fordi et konkurrerende selskab har haft stor succes på en plade med titlen "Concert by the Sea".

Da jeg efterlyste mine musikere, sagde direktør Knaldsen med vanlig vitalitet: "Dem har jeg allerede hentet én efter én, så jeg har været i gang siden kl. 6 i morges, men lad os nu komme igang". "Mon gutterne er varmet op?" spurgte jeg bekymret. "Der er tænk på alt", svarede Knaldsen veloplagt. "Kom ind og se". Vi trådte nu ind, og jeg så

mine fem musikere sidde i hver sin romaskine, hvor de hidsigt trak i årestavene. "Jeg tænkte nu mere på opvarmningen af instrumenterne", indvendte jeg. "Også det har jeg tænkt på", svarede direktør Knaldsen dynamisk og pegede på en mand i overalls, der gik rundt med et stopur og en blæselampe. "Hvert instrument får 3 minutter, det må være nok, Vi har ikke så megen tid".

Ved vort tidligere møde havde direktør Knaldsen fuldt ud forstået de særlige tekniske krav til *Nuttin'-Sound*, og vi begyndte nu på optagelsen, der var planlagt til kun at vare 6 minutter, d.v.s. det halve af pladens spilletid. Direktør Knaldsen anbragte sig i en af langtursbådene, i hvilken han så om end mere dynamisk ud end før, og holdt en megafon op til øret. Vi troede, det var blevet et let job, men vi blev gang på gang afbrudt af Knaldsen, der tog råberen for munden, imens han skiftevis dynamisk, vitalt og sprudlende veloplagt skreg direktiver som: "Jeg hørte en lyd!", "Dårligt - om igggggnn!" eller "Det rokker ikke nok!"

Da vi havde overstået de tre numre, blev vi afbrudt af Knaldsen: "Det sidste nummer skal være i skiffle stil!", råbte han veloplagt. En af musikerne bemærkede, at man dels ikke havde det til stilen karakteristiske vaskebræt, og dels at et sådant ville gribe forstyrrende ind i *Nuttin'-Sound* stilen, med mindre man lod et stykke vasketøj hænge over rillerne. Et øjeblik sad Knaldsen grundende. Så lyste hans vitale ansigt op i et smil. "Jeg har det", skreg han sprudlende. Han fremtog en diger tegnebog - vi troede, vi skulle have vort honorar - men i stedet fremdrog han et råkostjern. Derefter tog han et flot cigaretetui frem - vi troede, vi nu skulle have noget at ryge på - men i stedet viste etuiet sig at indeholde fem nyskrubbede gulerødder. "Dette vil passe fabelagtigt godt ind i stilen", betroede han os dynamisk. "Det spiller jeg på, og så sparer jeg endda tid ved at holde frokost samtidig!" Vi turde ikke gøre vrøvl over for dette iltre energibundt, og således kom direktør Knaldsens smasken til at give pladens sidste nummer et lifligt *vokalt* indslag.

Eldre numre af JAZZ PARADE

kan erhverves for 15 øre pr. stk. (10 øre for A-numre) + 20 øre i porto. Følgende numre kan leveres:

1950: 2 — 1951: 1-2-5-6-7

1952: 1-2-3-4-6-6A-8-9

1953: 1-2-3-5-6-7

1954: 1-5-5A-6-7-8-8A-9

1955: 2-3-3A-4-5-6-7

Årg. 6: 1-2-3-4-5-6-7

Årg. 7: 1-2-3-4-5-6-7-8 Årg. 8: 1-2-3-4-5

Frimærker eller giro 282 65.

Afsnit 9

Direktør Knaldsen havde lovet mig, at pladen ville blive udsendt indenfor en måned, men der gik over et halvt år, inden den kom på markedet. Der havde været mange hindringer. Direktør Knaldsens cykel havde således været fire gange til reparation efter trafikuheld, derefter havde firmaets båndklipper været på ferie; efter dette var firmaets repertoirechef blevet fyret og genansat to gange, og da første oplag endelig forelå, var det blevet kasseret på grund af trykfejl i bagsidenoterne.

Men nu forelå pladen omsider, og jeg var naturligvis meget spændt på, hvorledes kritikken ville modtage den. En skuffelse var det, at "Det danske Jazzkræs" ikke kunne tage samlet stilling til pladen, fordi deres stamcafé "Giraffen" midlertidig var lukket på grund af, at den megen jazzmusik havde flosset tapet og puds. Den første mand til at tage stilling var min gamle kapelmester Tobias Fuldrig i PYT. Hans stil var som sædvanlig enkel og ligetil: "At skrive om; en ny stil; hvorfor? Når man som jeg opholder sig i det fremmede (disse linier er skrevet 20 meter fra Skern å) er det naturligt at drage paralleller; Ligesom ingen som Parker har kunnet beskrive den menneskelige myretue New York igennem sin musik, har ingen som Blicher beskrevet den intense atmosfære i dette lyngland; Walt Whitmann, T.S. Elliot, og Larsen Græsted spørger også: hvorfor? Også jeg spørger: Will success spoil Rock Hunter? Stillet overfor denne række af nye indtryk, som denne udgivelse af det idealistiske, kommercielle specialmærke SÅ-LIDT Records må man som Byron spørge: hvorfor? Svaret gi'r naturligvis sig selv: Derfor! Disse unge entusiaster har sikkert ubevidst kopieret de hårde tenorer med det forbavsende resultat, at de er blevet bløde; også jeg er blød".

I "Deformation" afleverede Eric Whiteman med sin sædvanlige ambivalente kompetence følgende eklatante, organisk komponerede sentenser: "Primært og sporadisk set, er det evident, at der ikke i mange dekader er produceret blot en relativistisk ækvivalent til afro-amerikansk musik. Audibelt fremtræder denne extender med "The Nuttin'-Sounders" som et latent dynamisk expressionistisk experiment i vista vision, eller som man med et fint ord kalder det: røv og nøgler. Begge disse komponente ingredienser brillerer ved deres presente form og gør, at ingen bør eskapere denne nyhed".

Skit Seller noterede følgende i ABC under sin sædvanlige signatur (hac)k (hac)k: "Født mellem revolverskud i Al Capones gangsterbuler i Chicago er jazzen sandelig nået langt. Krudtslammet havde dårligt lagt sig før Benny Goodman havde bragt denne oprindeligt spritbefængte musik ind i den

ærværdige Carnegie Hall, hvor Peggy Lee sidste sommer sad og græd på min skulder: "Benny er mægtig", hulkede hun. Mens jeg vred jakkeærmets tyrelene gav jeg hende inderlig ret. Efter sprøjten og psykoanalytikerens divan er musikken bragt ind på et vildspor. Når jeg nu i aften skal lægge SÅ-LIDTs eminente EP med "The Nuttin'-Sounders" på min pladetallerken er jeg ikke i tvivl om, at det bliver en stor oplevelse - omtrent lige så stor, som da Ella Fitzgerald græd i mit øl i San Franciscos værste havneknejspe".

I "Musik-KYK-LI-KY" skrev Don Thomas i spalten "Våse-Piano": "Selvom man skriver godt, som f. eks Skit Seller, behøver man ikke som han at trække Al Capone frem foran Goodman. De er begge gode til deres ting. Om hans anmeldelse i ABC af SÅ-LIDTs EP med "The Nuttin'-Sounders" kan i øvrigt siges: Gode Kelle-ringer".

MUSIK-KYK-LI-Ky's mere seriøse afdeling for pladeanmeldelser indeholdt disse brave, romantiske alvorsord af Harald Skrot: "Eja, eja. De få, der som jeg har 25 uddgivne takes af Bix Beiderbecke og 180 ditto af Ellington, vil sikkert give mig ret i, at bagsidenoterne til SÅ-LIDTs nye EP med "The Nuttin'-Sounders" flere steder ikke er korrekte. Det er noget forbandet sjusk og en oplagt flovse, at angive indspilningstidspunktet til kl. 14 om eftermiddagen, når enhver kan høre en fløjtende og flaskeraslende mælkemand 81 sekunder inde i side eets andet nummer. Endvidere er der i bagsidenoternes venstre spalte linie 15 en alvorlig trykfejl, idet der mangler mellemrum mellem "ind" og "er", således at de unge mennesker, der køber pladen (jeg får den jo gratis) bliver forledt til at tro, at det drejer sig om orientalsk folkemusik. Jeg må indstændigt håbe, at SÅ-LIDT Records får sig en bedre korrekturlæser i fremtiden".

Æteranmeldelsen i "Radioens Jazzklub" blev naturligvis foretaget af Birger Broget-Andriksens mikrofonstækkede fløjlsrøst: "I det spand af år, der er gået siden Tristano har jazzen vandret ad mange mærkværdige veje. Vi her i radioen har jo altid loyalt støttet ethvert nok så mærkværdig progressiv tendens. Vi startede jo som bekendt med Buddy Bolden, der lige var begyndt at spille, dengang jeg overtog det ærefulde hverv som leder af jazzklubben. De husker sikkert, da jeg spillede hans komposition, "I Thought I heard Birger Broget say ...". Derfra er det gået slag i slag, og jeg kan rose mig af altid at have været mindst eet år forud for min tid... så for pokker... nu løber tiden fra mig. De skulle ellers have hørt SÅ-LIDT Records nye fund "The Nuttin'- Sounders", nu bliver der desværre kun tid til vor kendingsmelodi "Broget's Chaos.

n o r d i s c

gør en smagsprøve på sit enorme

import-lager

Nat Adderley Quintet: »That's Nat«	37.00	Herbie Mann-Bobbie Jaspar: »Flute soufflé« ..	34.50
Alban-Wilkins: »The Drum Suite«	35.50	Warne Marsh Quintet: »Jazz of two cities« ..	39.50
Louis Armstrong-King Oliver 1923	39.50	Mezzrow-Newton Orchestras: »Mezzin' around«	36.00
Art Blakey 5: »A night at Birdland« — 1 & 2 à	39.50	Arranged by Jack Montrose (Gordon & Brown)	39.50
Chris Connor: »He loves me, he loves me not«	35.50	Mulligan Meets Monk	35.50
Bob Enevoldsen Quintet	39.50	Mulligan's Paris-Koncert 1954	36.00
Erroll Garner: »Sereñade to Laura«	39.50	Dave Pell Octet plays Berlin	39.50
Benny Golson Sextet (m. J. J. & Dorham) ..	39.50	The Amazing Bud Powell — »Time waits« ..	39.50
Chico Hamilton Quintet (m. Colette)	39.50	Johnny Richards' Orchestra: »Something else«	37.00
Paul Horn: »Plenty of Horn«	39.50	Sonny Rollins »Freedom suite«	39.50
Jazz Messengers: »Ritual«	39.50	Sonny Rollins Quintet (m. Byrd)	39.50
Jazz Messengers at Café Bohemia — 1 & 2 à	39.50	Horace Silver 5: »The stylings of Silver«	39.50
»Jazz Pianists Galore« (Hawes, Freeman m. fl.)	36.00	Sims-Newman Sextet: »Locking horns«	36.00
George Lewis N. O. Stompers — Vol. 2	39.50	Dinah Washington & Betty Roche (m. Hines)	35.00

Nærmere oplysninger om numre og besætning sendes gerne på forlangende.

6 strålende LP-nyheder med ELLA FITZGERALD

»Ella & Louis again« — Vol. 1 & 2 à 34.50

»Ella sings Duke Ellington songbook«
med Ellingtons orkester — Vol. 1—4 à 34.50

n o r d i s c

BORUPS ALLE 111 mellem Det Ny Telefonhus & Fasanvejskrydset TLF. FAZZAN 4-3-2-1

Afsnit 10

Efter disse strålende anmeldelser steg vi i kurs hos de hjemlige koncertarrangører, og vi havde fuldt op at gøre - så meget, at vi efterhånden blev godt trætte af at spille. Fra flere sider blev der lagt pres på os til at popularisere vor stil NUTTIN'-SOUND, samtidig med, at vi ofte var ude for sløse arrangementer, hvor der enten ved en fejl var arrangeret to orkestre samtidig eller også, at kassen var tom, når vi skulle have vort honorar. Jeg havde så småt tænkt mig at lægge op, da der pludselig kom et telegram fra min gamle ven, Anders Sadolin, om at han ønskede mit orkestres deltagelse i et super-gigant-jazz-orgie i KB-hallen førstkom-mende påske. Der skulle medvirke intet mindre end femten orkestre, alle i Sadolins stald, idet han i mellemtiden var blevet manager for så godt som alle landets jazzmusikere.

Vi akcepterede og afslog samtidig alle andre engagementer i hele fjorten dage før påske, idet vi øvede os fra morgen til aften for at stå os godt i denne elite samling. Dagen oprandt, og selvom vi først skulle på klokken ti var vi alle mødt allerede kl. otte. Det var godt, vi var der, fordi arrangementet var gået komplet i fisk for den ellers så energiske Sadolin. Billetterne var ikke færdigtrykt, så folk måtte gå ind på marketenderi-bon'er fra en nærliggende farvefabrik i omegnen. Programmerne var heller ikke ankommet, men for at folk ikke skulle føle sig helt snydt, havde samme fabrik stillet farveprøvekort til rådighed. - Forvirringen var total i musikernes kreds, fordi der var kludret i udsendelsen af meddelelser til de optrædende. Ved optælling fandt man ud af, at der kun kunne blive tre blandede kvartetter. Klokken var imidlertid blevet halv ni og publikum i salen gav højlydt deres mishag til kende gennem en trampen i gulvet i blandet arrige pift i fingrene.

Pludselig kom Sadolin styrtende. Han havde selv glemt arrangementet. Han undskyldte sig med, at han under middagen var faldet i trance over en idé til en formgiven grydelap. Den skulle være handskeformet, betroede han os, og til illustration trak han sine hjorteskindshandsker op af lommen. Han lagde dem på et bord og begyndte at prikke huller i den ene med en syl. Da han var færdig, sagde han: "Kan I se det geniale - kombineret grydelap og si, og så ligger den godt i hånden". Pludselig slog det ned i ham: "Hør, det er jo i aften, jeg har arrangeret jazzkoncert - er der nogen, der spiller, jeg synes, jeg hører en trommesolo?". Vi gjorde ham opmærksom på, at det var publikums trampen, der nu var steget til vulkanske højder. Nu viste Sadolin, at han var på højde med situationen. Med et rask puf sendte han de fire, der stod nærmest scenedøren ud på tribunen. Til alt uheld var de tre alle bassister, og

den fjerde var en kontrollør uden kasket. Da der stod tre kontrabasser på scenen greb hver sin, medens kontrolløren lynhurtigt reddede situationen ved at fremtage en mundharpe, på hvilken han straks begyndte at spille "Rågeleje-valsen".

Da dette tilsyneladende ikke helt tilfredsstillede publikum, puffedes Sadolin fire mand til ud på tribunen. Denne gang var han ligeså uheldig. Resultatet var, at Max Trotüel og *Papa Pil* pludseligt fandt sig horn mod horn. Også denne gang klaredes dilemma'et af de to ikke-musikere, der var kommet med ud. Den ene var chokoladesælgeren, der straks begyndte at råbe "Is-krøm" på hver 2. og 4. taktslag; den anden var hallens radiospecialist, der kvikt tændte for en guitar forstærker på hvilken han spillede "Ice cream" elektronisk - i denne specielle version omdøbte han den dog til "Is-otop". Der var dog alligevel lidt forvirring på scenen, nærmest fordi Trotüel og Pil spillede hver sin stil. Så Sadolin besluttede sig til at lade Van Rick træde ud på scenen med sit specielle nummer: Annoncering af en kort pause.

Da vi var den eneste homogene gruppe, blev det aftalt, at vi efter pausen skulle spille en time ud i én køre. Det viste sig hurtigt, at vor specielle stil absolut ikke egnede sig for kæmperummet, fordi akustikken komplet ødelagde de finere nuancer i NUTTIN'-SOUND. Efterhånden som timen skred frem, indså vi klart, at vi ikke mere tryllebandt publikum, hvoraf flere højlydt diskuterede farvekortene med henblik på forandringer i hjemmet, medens andre holdt privat amerikansk lotteri med billet-bon'erne. Lige før det hele blev en oplagt skandale, kom de andre musikere ind og begyndte en forrygende jam-session, hvis højdepunkt nåedes, da rengøringspersonalet og kontrollørerne fra hver sin side takstfast marcherede ind, fløjtende "River Kwai March".

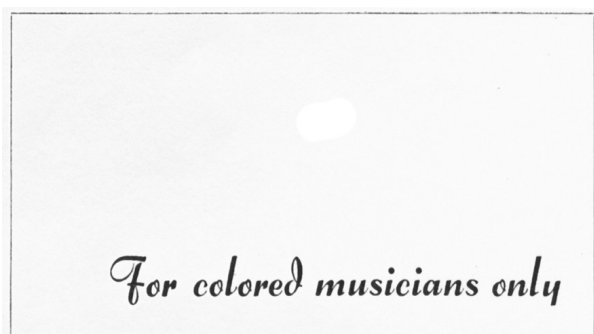
Nu synes jeg imidlertid, det var gået for vidt, så jeg sammenkaldte mine musikere og begyndte at forlade salen gennem midtergangen, opsat på definitivt at sige jazzen farvel, da Sadolin indhentede mig i forhallen. Han trak mig til side og hviskede: "Jeg har en overraskelse til dig. Kom ind i Kafé Apartre i aften ved 12-tiden. Vi har skiftet adresse til Lille Tørkegade 19. Kommer du?"

Jeg havde egentlig ikke megen lyst, men nysgerrigheden fik mig til at love at komme, og allerede klokken halv elleve befandt jeg mig i den indre by. Jeg gik forbi stedet adskillige gange i over en halv time, uden at finde det, fordi der intet var, der kunne oplyse folk om beliggenheden. Senere fandt jeg ud af, at Sadolin ikke ønskede kaféen overrendt af toldvæsenet. Da det endelig lykkedes mig at finde indgangen og komme ind, troede jeg,

at det var efter lukketid, fordi lokalet henlå i næsten komplet mørke. Ganske vist lød der musik, men jeg antog, at man havde glemt at slukke for en båndoptager et eller andet sted. Da mine øjne havde vænnet sig til den særprægede belysning, opdagede jeg min ven Sadolin, der stod og talte nogle småpenge ved en tælleprås. ”Davs, Anders”, sagde jeg. ”Schyyys”, vrissede han, ”kan du ikke holde mund, der er trommesolo”. Først nu opdagede jeg, at lokalet var fyldt af andægtigt lyttende mennesker. Der var besøg af oversøiske musikere: Saxofonisten *Stan Guess* og bassisten *Oscar Pettybuick* stod og spillede midt på gulvet, tæt klemmt af en gruppe tilhørere, der åbenbart ønskede *inside* kendskab til musikken.

Jeg bevægede mig længere ind i lokalet, hvor jeg pludseligt faldt oven en mand, der lå på gulvet. Da jeg så nærmere efter, viste det sig at være den kendte jazzkritiker *Boris Raballoswitch*, der nylig var blevet medlem af ”Det Danske Jazzkræs”, som tak for sin rosende og respektfulde analyser af kræssets medlemmer og deres arbejde. Manden, Boris lå foran, var en anden kritiker, ved navn *Jørgen Sæt*, der havde en fast spalte, ”Saxuelt” i det nye dagblad for tillidsmænd, ”Ak-hvor-fælt”. Boris tryglede om et gratis eksemplar af ”Den danske jazzårbog”, som Sæt redigerede. Det var et yderst nyttigt og banebrydende værk, der dog desværre kun udkom i 10 eksemplarer, der tilgik alle, der skrev i det. Det var tredje årgang, men da Boris ikke havde fået et eksemplar de tidligere år, ville han tilsyneladende ikke komme for sent denne gang. Sæt sad for øvrigt i en smart maximalskjorte med et selvlysende emblem ”Først med nyhederne” hæftet på brystet. Jeg spurgte, om han skulle rejse, da han sad med to kufferter, men han meddelte mig bredt smilende, at det var hans beholdning af faste klichéer og fraser.

En af afrydderne, *Ole du Soup*, førte mig hen til en ledig plads. Jeg bestilte en øl, men måtte vente en halv time på at få den afkapslet, fordi der var bassolo. Ventetiden fordrev jeg med at læse et kort, der lå på bordet. Det var affattet på udenlandsk. På forsiden stod:

Omsider var nummeret forbi. Musikerne trak sig

Bagsiden lød i oversættelse:

Besøg »Danish Folk Music Society«s
mørkekammer, Sværtetgade 3
Vært: Arne Svingsson
— byens førende sortseer —
Selskaber fra 5 til 50 modtages
NB! Nuancerabat

tilbage og Sadolin trådte frem på gulvet og sagde: ”Det er en stor ære for mig at meddele, at Kafé Apartre i år har fået lov til at være rammen om kåringen af årets jazzmusiker. Må jeg præsentere den hårde kerne i ”Det danske jazzkræs”, d’herrer Birger Broget-Andriksen, Eric Whiteman og John Sørgensen”. Der kom et spredt bifald fra Raballoswitch, da de tre mænd kom ind. Til min forundring blev mit navn nævnt. Jeg var blevet valgt! Eenstemmigt! Eller måske bedre udtrykt: Trestemmigt. Et fint guldtrykt diplom blev stukket mig i hånden, mens Whiteman satte en idrætsmærkelignende bronzemedaille fast i min revers. Der blev nu holdt en række taler for mig. En af dem indeholdt følgende smukke passus: ”... vi håber, at denne udnævnelse vil betyde, at De ikke kommer til at mangle arbejde i året fremover. Vi støtter dette ønske med at henvise til, hvorledes det er gået de øvrige musikere, vi har hædret med denne udmærkelse. Én er således blevet forfremmet fra gymnastik- til sanglærer. En anden er også kommet godske i vej. Han er blevet hyggepianist i restaurant ”Okapien”. Vor tredje udnævnelse medførte, at manden, der var simpel trommeslager, fik lov til at kalde sig autoriseret janitshar...”.

Broget-Andriksen gik nu over til oplæsning af en stak telegrammer, der lige var ankommet. Alle var simpelthen adresseret til ”Vinderen” - uden navns nævnelse. De var fra samtlige landets gramfonfonselskaber, og de lød kort og godt uden variation: ”Enhver mulighed for indspilning på vort mærke udelukket”. Et par telegrammer var imidlertid opmuntrende, idet de tilbød mig arbejde. Et var fra kunstnerplænen i Tivoli til akkompagnement ved sommerens vægtløfnings- og brydestævne. ”Saga Studios”, ønskede mig som dyreimitator ved en kommende tegnefilm om studiets berømte lille hund. Her stoppede Andriksen og sagde: ”Og så er der det obligate tilbud om fast engagement ved København kommunes parkunderholdning. Det varer fire uger hver sommer”.

Han fortalte, at i øjeblikket turnerede både Snøftke og Hosebånd med den kendte musical ”En spurv i Coltranedans” og i næste sæson var det meningen, at man skulle køre et *smash-hit* af Oehlenschläger i teenage indstudering og med den

let omskrevne titel ”Rok-og-rul-hornene”. Andriksen forsikrede mig om, at jeg ville være blandt venner, idet den altid entreprenante Sadolin havde fået koncession på Candy Floss standen i parkerne. Jeg måtte imidlertid afslå, dels på grund af mit ringe kendskab til den danske litteraturhistorie og dels på grund af min lede ved Candy Floss, hvorefter Andriksen fortsatte med oplæsning af telegrammer.

Endelig kom det tilbud, der fristede mig mest, og som jeg modtog. Det var en stilling på Samkøb's nyindrettede badehotel i Herning, hvor man ønskede en musikalsk afrydder, der ved at gå og nynne

mellem bordene på denne måde kunne bringe musikkens værdier ud til folket. Og der går jeg endnu, og det har været mig en stor glæde at få lov til at offentliggøre mine memoirer, som jeg håber vil give såvel eftertanke som inspiration for fremtidige danske jazzmusikere.

SLUT

Læs på de følgende sider om baggrunden for tilblivelsen af Jazz Parade og en liste over de 73 udkomne numre af bladet.

JAZZ PARADE: Årg. 1, Nr.1, november, 1950 til Årg. 10, Nr. 2, marts-april, 1960. I alt 73 numre blev udgivet.

Baggrunden var et skrift, der blev udgivet af og for medlemmer af "Hot Club of Denmark" i København (klubben stiftet september, 1946). Skriftets redaktionen bestod dengang af Per Skjoldborg Olsen og Bent Riis-Olesen. Det var efterfølgeren af et duplikeret nyhedsbrev til medlemmerne, og blev kaldt "Hot Club Nyt" (1948-1950). Første nummer havde et oplag af ca. 450 eks.

Til stede ved klubbens åbningsmødet var Don Redman, ledsaget af Sejr Volmer Sørensen fra Statsradiofonien.

Selv i 1950, fem år efter afslutningen af den 2. verdenskrig, var tilførelsen af papir til bl.a. tryksager meget begrænset, hvilket dels resulterede i meget få antal sider, og at der dels ikke udkom numre i sommerperioden, specielt i de første år. Bladet beskæftigede sig hovedsageligt med anmeldelser af allerede indtrufne begivenheder, og annoncerede aktiviteter på kommende møder. Klubben havde sit eget husorkester, "Copenhagen Jazz Band" (i 1951, "Hot Club Jazz Band") og arrangerede ofte jazz-band-ball's med grupper som Boris Rabinowitsch's Kvintet, Paul Godske's Kvartet, Probst Kvintetten, og flere andre.

Klubben arrangerede også panel diskussioner, såvel som foredrag om forskellige emner under foresæde af kendte folk som bl.a. Erik Wiedemann og John Jørgensen. Blandt de mindre kendte medlemmer var også Arne Svensson, hvis første plade-causeri fandt sted den 7. oktober, 1948 og handlede om Lionel Hampton. Det blev efterfulgt af et causeri om Charlie Parker af Wiedemann. Arne blev nærmest til grin blandt den bop interesserede del af klubben. Det var i virkeligheden en delt klub på dette ret tidlige tidspunkt, og modernisterne så nærmest ned på de, der som Arne stadig ikke var kommet længere end til at dyrke swing periodens koryfæer!

I begrænset omfang, bragte bladet også oplysninger om vigtige jazz begivenheder i andre lande. Bladet var gratis for medlemmer, men alle ikke-medlemmer kunne abonnere på det. I 1953 var den beskedne pris, kr. 2,- pr. år.

Stiftet i september, 1946, lukkede klubben i sommeren, 1953 og medlemmerne indmeldte sig derefter i andre klubber, bl.a. i Torben Ulrik's "Blue Note Jazz Club".

Fra det allerførste nummer, indtil årg. 2, nr. 5 blev Jazz Parade udgivet af Hot Club. Fra nr. 6 blev det redigeret af Per Skjoldborg og Bent O. Haandstad. Fra årg. 3, nr. 6 blev det redigeret af Haandstad alene, og fra nr. 9, tog han sig også af distribution. Fra årg. 4, nr. 4, var Haandstad også udgiver, indtil det sidste nr. i 1960. Fra oktober, 1952 var bladet også gratis tilgængeligt i en lang række pladebutikker, udvalgte jazzklubber, såvel som på offentlige biblioteker rundt omkring i landet.

Udover de fem numre af *Jazz Information* (februar-juli, 1950) var Jazz Parade det eneste jazzrelaterede blad udgivet i Danmark, indtil *Musikrevue* blev introduceret i september, 1954.

Jazz Parade - de 73 udgivne numre, oversigt:

Årg. 1, nr. 1, november, 1950	4 sider	Årg. 5, nr. 4, april-maj, 1955	8 sider
Årg. 1, nr. 2, december, 1950	4 -	Årg. 5, nr. 8A, november, 1954. Særnr.	
Årg. 1. Særnr. u/nummer, december, 1950	2 -	i anl. af at Salon du Jazz (klub) og	
Årg. 2, nr. 1, januar, 1951	2 -	Jazz Parade arrangerer en Riverboat	
Årg. 2, nr. 2, februar, 1951	4 -	Shuffle, den 12. december.	2 -
Årg. 2, nr. 3, marts, 1951	4 -	Årg. 5, nr. 9, december, 1954	4 -
Årg. 2. Særnummer, unummereret udgivet		<i>Herfra går der kludder i angivelse af årg. og nr.</i>	
af Hot Club og Odense Jazzklub med		Årg. 5, nr. 1, januar, 1955	8 -
annoncering af et jazz-band-ball den 3.		Årg. 5, nr. 2, februar, 1955	4 -
marts i Restaurant Lund, Albanigade		Årg. 5, nr. 3, marts, 1955	4 -
2, Odense. Medv. er Hot Club Jazz		Årg. 5, nr. 3A, april, 1955. Særnummer	
Band fra Kbhvn., Cardinal Bluisians,		udformet som annonce for Club Mont-	
Odense samt Sven Hermann's Sextet.	2 -	martre's kommende arrangementer.	2 -
Årg. 2, nr. 4, marts-april, 1951	2 -	Årg. 5, nr. 5, september, 1955	8 -
Årg. 2, nr. 5, maj, 1951	4 -	Årg. 5, nr. 6, oktober, 1955	6 -
Årg. 2, nr. 6, oktober-november, 1951	4 -	Årg. 5, nr. 7, november, 1955	12 -
Årg. 2, nr. 7, december, 1951	8 -	Årg. 6, nr. 1, december, 1955 !	4 -
Årg. 3, nr. 1, januar, 1952	6 -	Årg. 6, nr. 2, januar-februar, 1956	8 -
Årg. 3, nr. 2, februar, 1952	4 -	Årg. 6, nr. 3, marts, 1956	4 -
Årg. 3, nr. 3, marts, 1952	6 -	Årg. 6, nr. 4, april, 1956	4 -
Årg. 3, nr. 4, april, 1952	4 -	Årg. 6, nr. 5, maj-juni, 1956	6 -
Årg. 3, nr. 5, august, 1952	8 -	Årg. 6, nr. 6, oktober, 1956	4 -
Årg. 3, nr. 6, september, 1952	8 -	Årg. 6, nr. 7, november, 1956	8 -
Årg. 3, nr. 7, oktober, 1952	8 -	Årg. 7, nr. 1, december, 1956 !	6 -
<i>På dette tidspunkt er oplaget steget til 2.000 eks.</i>		Årg. 7, nr. 2, januar-februar, 1957	8 -
Årg. 3, nr. 8, november, 1952	8 -	Årg. 7, nr. 3, marts, 1957	4 -
Årg. 3, nr. 9, december, 1952	12 -	Årg. 7, nr. 4, april-maj, 1957	8 -
Årg. 4, nr. 1, januar, 1953	12 -	Årg. 7, nr. 5, juni-juli, 1957	4 -
Årg. 4, nr. 2, februar, 1953	8 -	Årg. 7, nr. 6, september-oktober, 1957	6 -
Årg. 4, nr. 3, marts, 1953	8 -	Årg. 7, nr. 7, november, 1957	6 -
<i>Oplaget har nu nået 2.600 eks.</i>		Årg. 8, nr. 8, december, 1957 !	4 -
Årg. 4, nr. 4, april-maj, 1953	6 -	Årg. 8, nr. 1, jan.-feb., 1958 (H. Tang, 1)	4 -
Årg. 4, nr. 5, september, 1953	6 -	Årg. 8, nr. 2, marts, 1958	- 2 8 -
Årg. 4, uden nr., oktober, 1953. Xerox		Årg. 8, nr. 3, april-maj, 1958	- 3 6 -
foto kopier for medlemmer.	? -	Årg. 8, nr. 4, august, 1958	- 4 6 -
Årg. 4, nr. 6, november, 1953	8 -	Årg. 8, nr. 5, sept.-okt., 1958	- 5 6 -
Årg. 4, nr. 7, december, 1953	12 -	Årg. 8, nr. 6, november, 1958	- 6 6 -
Årg. 5, nr. 1, januar, 1954	8 -	Årg. 9, nr. 1, december, 1958!	- 7 12 -
Årg. 5, nr. 2, februar, 1954	8 -	Årg. 9, nr. 2, jan.-feb., 1959	- 8 6 -
Årg. 5, nr. 3, marts-april, 1954	8 -	Årg. 9, nr. 3, marts-april, 1959	- 9 4 -
Årg. 5, nr. 4, maj, 1954	6 -	Årg. 9, nr. 4, august, 1959 (H. Tang 10)	6 -
Årg. 5, nr. 5, august, 1954	4 -	Årg. 10, nr. 1, nov.-dec., 1959 !	8 -
Årg. 5, nr. 6, september, 1954	4 -	Årg. 10, nr. 2, marts-april, 1960	4 -
Årg. 5, nr. 7, oktober, 1954	6 -		
Årg. 5, nr. 8, november, 1954	8 -		

Med dette sidste nummer sluttede et kapitel i historien om jazz i Danmark i 1950'erne.